

[Inge Krogh]

sættelse af Bådsmadsstrædes kaserne. Det var unge akademikere, der brød gennem afspærringerne, og det blev til stor ulykke for mange børn og unge nu gennem adskillige år. Mange børn og unge forlod deres hjem og tog derud; samtidig kom der kriminelle, hashhandlere, som gjorde det hele værre. Der kom mennesker, som åbnede barer og restaurationer, hvor der sælges store mængder alkohol og drives hashhandel, uden at samfundet har fundet på, at der i hvert fald skulle en alkoholbevilling til, det skal der alle andre steder, men det har man altså ikke fundet nødvendigt i Christiania. Så lidt har samfundet og lovgivningsmagten altså interesseret sig for, hvad der foregik dér. Man har fra samfundets side praktisk taget intet gjort for at hjælpe disse unge, eller i hvert fald meget lidt. Enkelte er nok blevet hjulpet, men som helhed har det gået sin skæve gang. Jeg tror, der er en direkte linje fra denne besættelse til andre husbesættelser, bl.a. til den omtalte besættelse af Mekanisk Musik Museum på Vesterbro.

Ja men hvordan kan sådan noget ske, og hvorfor er det sket? Det er jo, som det blev omtalt, vores unge, det er ikke bare nogle enkelte. Nøglen til det er vel det, som er sket i vores samfund, vores levned er steget, det ved vi, men de, der dybest set har betalt for denne udvikling, er børnene, de unge, fremtiden. Begge forældre har været ude på arbejdsmarkedet, og børnene er blevet overladt til pædagoger, der aldrig kan give barnet den følelse af tryghed, som en familie kan. Jeg har talt med mange af dem, der bor på Christiania, også dem, der i sin tid boede i Projekt Hus, og de har gang på gang klaget over, at de ikke rigtig har kendt deres forældre, deres forældre har ikke haft lejlighed til at tage sig af dem, de har følt sig forladte, de har følt sig rodløse. Jeg tror, vi har givet familier med børn alt for ringe vilkår i vort samfund. Det burde være sådan, at man kunne hjælpe forældre med børn i alt fald i børnenes første år, så en af forældrene havde mulighed for at blive hjemme. Jeg tror, at man så ville spare en hel del af de kvaler, der senere kommer, med kriminalitet og husbesættelser, og hvad der ellers kan ske.

Man har også forsømt at hjælpe de unge med at klare fritidsproblemerne. Det er bl.a. det, de kræver, når de kræver ungdomshuse, og det burde indrettes i mange af de tomme

ejendomme, som de altså har besat. Det drejer sig i øvrigt ikke blot om at indrette ungdomshuse, men også familiecentre, hvor ikke blot unge, men også forældre og bedsteforældre kunne komme, et sted, hvor der under en lempelig ledelse var mulighed for en kulturel og måske kirkelig aktivitet. Miljøet skulle selvfølgelig være frit for narkotika og helst også alkoholfrit. Der burde være større muligheder i vort samfund for de unge for sportsudøvelse, også i alkoholfrit miljø.

Selvfølgelig kan det ikke på nogen måde billiges, at de unge foretager husbesættelser og øver vold mod politiet, men der må være noget galt i vort samfund. Det er ikke bare blandt de unge, men i det hele taget kriminaliteten stiger, sådan at der ikke er plads i vore fængsler og der må nedkriminaliseres. Det har vi jo været med til at forhandle i retsudvalget i den senere tid.

Jeg mener, man må kunne komme langt med forhandlinger med de unge, men bedst er det som sagt at indrette et samfund, der er familievenligt, og hvor der er mulighed for de unge for fritidsbeskæftigelse.

Birgith Mogensen (CD):

Politiets arbejdsvilkår til gavn for samfundets ve og vel er uholdbare. Der må træffes forholdsregler, inden vi havner i ukontrollable terrortilstande.

Først og fremmest må kommuner, amter og stat være mere smidige og fleksible i deres forhandlinger med de mere eller mindre ekstreme børne- og ungdomsgrupper. Men når forhandlingsgrænserne og diplomati overtrædes på den måde, at ballademagerne skrider til brutal selvtægt eller andre grove lovovertrædelser, så må politiet assistere. Men – og det er vigtigt – det må være politiet, der som fagfolk vælger våben i den givne situation. Overtalelse, sulte husbesættere ud, vandkanoner eller tåregas, hvad ved jeg. Der er ingen grund til, at politiet skal risikere liv og lemmer, når det kan undgås. At være politimand er nu farligere, end det var at sejle med kontrabande med store faretilæg under den sidste verdenskrig. Politiet må have de nødvendige bemyndigelser til at aktionere, når lovløsheden raser. Hvis politiet hindres i at være politi, så kan justitsministeren ved fremtidige ekstremistaktioner lige så godt lade Frelsens Hær tage affære med fløjlshandsker på. Et